

Sygn. akt I ACz 680/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: (...) **sp. j. z siedzibą w Ż.**

przy udziale: **A. H.**

o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania

na skutek zażalenia obowiązanego

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt I Co 499/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił wniosek o udzielenie zabezpieczenia powództwa przed jego wytoczeniem (...) sp. j. z siedzibą w Ż. o uznanie za bezskuteczne w stosunku do wnioskodawcy umów darowizny: udziału wynoszącego 1/2 w nieruchomości lokalowej przy ul. (...) we W., dla której Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz udziału wynoszącego 1/2 w nieruchomości lokalowej przy ul. (...) we W., dla której Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) poprzez zakazanie obowiązanemu A. H. rozporządzania i obciążania udziałów nieruchomościach objętych ww. czynnościami prawnymi. Nadto Sąd Okręgowy wyznaczył wnioskodawcy termin 14 dni na wytoczenie powództwa. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca uprawdopodobnił roszczenie przedkładając stosowne dokumenty – faktury, wezwania do zapłaty, wydruki z internetowej przeglądarki ksiąg wieczystych – w szczególności istnienie wierzytelności, dokonanie czynności zbycia majątku na rzecz obowiązanego, świadomość istnienia zadłużenia u dłużniczki i świadomość działania z pokrzywdzeniem wierzycieli. Sąd Okręgowy stwierdził nadto, iż uprawdopodobniony został również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Postanowienie to zaskarżył obowiązanym wnosząc o jego zmianę i oddalenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w całości, a nadto o zasądzenie od wnioskodawców kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Okręgowy błędnie uznał, że spełnione zostały przesłanki udzielenia zabezpieczenia. Skarżący podniósł, że nie sposób przyjąć, że wnioskodawca podolał obowiązkowi uprawdopodobnienia roszczenia. Przy czym rozwijając swoje stanowisko, obowiązanym zakwestionował fakt pokrzywdzenia wierzycieli, istnienie bezspornej wierzytelności

na wskazywaną we wniosku kwotę, a zwłaszcza jej realność, co jego zdaniem uniemożliwia udzielenie ochrony przewidzianej w art. 527 k.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Co prawda Sąd Apelacyjny podziela w części twierdzenia skarżącego zawarte w zażaleniu, jednakże fakt ten, uwzględniając okoliczności sprawy nie powadził do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny aprobeje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę uprawdopodobnienia istnienia roszczenia, jedynie w części. Analiza przedłożonego na obecnym etapie sprawy materiału dowodowego pozwala bowiem uznać za uprawdopodobnione roszczenie powoda w zakresie, w jakim zmierza ono do ochrony wierzytelności stanowiącej należności z tytułu zaległego czynszu najmu.

W pozostałym zakresie, to jest w części, w jakiej roszczenie powoda zmierza do ochrony wierzytelności powoda stanowiących należności z tytułu naliczonych kar umownych na łączną kwotę ok. 560.000 zł, zgodzić należy się ze skarżącym, iż uprawniony nie podołał w dostatecznym i wymaganym stopniu uprawdopodobnieniu roszczenia. Przy czym wskazać jednocześnie należy, że zgadzając się co do zasady ze skarżącym, iż przesłanką uznania czynności prawnej za bezskuteczną

jest m.in. wykazanie, że przysługująca powodowi wobec określonego dłużnika wierzytelność jest realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna, to jednak nie można tracić z pola widzenia faktu, że na obecnym etapie sprawy (tj. udzielenia zabezpieczenia) zaistnienie tej przesłanki ma zostać jedynie przez uprawnionego uprawdopodobnione, co jest wymogiem znacznie łagodniejszym niż udowodnienie. Co więcej myli się zwłaszcza zatem skarżący w sposób nieuprawniony

utożsamiając realność i konkretyzację wierzytelności chronionej skargą pauliańską z jej bezspornością. W szczególności nieuzasadnione jest oczekiwanie, aby wierzytelność ta była już wymagalna lub objęta była istniejącym tytułem egzekucyjnym. Konieczne jest w procesie ze skargi pauliańskiej zatem co prawda wykazanie istnienia wierzytelności, co jednak może nastąpić wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, przy czym na etapie wniosku o udzielenie zabezpieczenia, dodatkowo należy mieć na względzie, że konieczne jest jedynie uprawdopodobnienie istnienia wierzytelności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego uwzględniając obecny stan sprawy, uzasadnione jest twierdzenie, iż w zakresie wierzytelności stanowiącej zaległy czynsz najmu istnienie wierzytelności podlegająca ochronie została przed uprawnionego w sposób dostateczny uprawdopodobniona poprzez przedłożenie umowy podnajmu, faktur wskazujących na wysokość czynszu, wezwań do zapłaty wraz dowodem ich

nadania dłużnicze, czy wreszcie wystąpienia przeciwko dłużnicze z odpowiednim powództwem. Niewątpliwie w tym względzie uprawdopodobnione zostały również pozostałe podstawy powództwa pauliańskiego, składające się w tym wypadku na uprawdopodobnienie istnienia roszczenia. Zgodzić się natomiast ze skarżącym trzeba, że nie sposób przyjąć, iż wnioskodawca podołał uprawdopodobnieniu swojego roszczenia w zakresie istnienia wierzytelności wynikających z kar umownych na kwotę ok. 560.000 zł. Nie sposób bowiem uznać za wystarczające do uprawdopodobnienia istnienia roszczenia w tym zakresie – zwłaszcza istnienia wierzytelności - samego przedstawienia przez wierzyciela umowy dającej podstawę do naliczenia kar umownych oraz wezwania do ich zapłaty. Konieczne bowiem było również uprawdopodobnienie okoliczności wskazujących na zasadność ich naliczenia, czyli np. wskazywanych we wniosku udokumentowanych 11 naruszeń zakazów określonych w umowie między wnioskodawcą a dłużniczką. W tej mierze twierdzenia wnioskodawcy pozostawały gołosłowne, co czyniło uzasadnionym twierdzenie, że w tym zakresie jego roszczenie pozostawało nieuprawdopodobnione.

Na marginesie wskazać należy, czego skarżący w istocie nie kwestionował, że trafnie przyjął Sąd Okręgowy, iż wnioskodawca uprawdopodobnił istnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Niewątpliwie wskazywane okoliczności, składające się na ciąg zdarzeń – zbieżność czasowa spornych czynności

z dochodzeniem wierzytelności przeciwko dłużniczce, przekazanie istotnego majątku pod tytułem darmym osobie bliskiej, czyniła uprawnionym twierdzenie, iż uzasadniona jest obawa dalszego rozporządzenia spornymi prawami, co uniemożliwiłoby realizację celów jakie niesie ze sobą powództwo pauliańskie.

Wskazać wreszcie należy, że jak już wskazano choć zgodzić się należało ze skarżącym, iż jedynie w części roszczenie zostało uprawdopodobnione w zakresie istnienia wierzytelności, to jednak uprawdopodobniona wysokość wierzytelności (ponad 300.000 zł) sama w sobie czyniła uzasadnionym dokonanie zabezpieczenia w sposób wskazany we wniosku, to jest co do obu udziałów w obu nieruchomościach. Zatem brak było podstaw, mimo częściowego podzielenia twierdzeń zażalenia, do modyfikacji zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny na podstawie na art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie obowiązanego.

MR-K